

Artur Mas: On són els meus diners?

CRÒNICA D'UNA BATALLA PER LA SANITAT PÚBLICA

Marta Sibina i Camps · Albano Dante Fachin

CAFÈAMBLLLET fa palès un principi bàsic: només hi ha dos tipus de periodisme, la premsa rosa i la que tard o d'hora topa amb el poder.

Albert Sánchez Piñol · Diari Ara

**UNA NARRACIÓ A MIG
CAMÍ ENTRE LA
INVESTIGACIÓ PERIODÍSTICA
I LA NOVEL·LA NEGRA**

Pròleg: Teresa Forcades · Àngels M. Castells

REVISTA

cafèamblllet

Artur Mas: **On són els meus diners?**

CRÒNICA D'UNA BATALLA PER LA SANITAT PÚBLICA

Marta Sibina i Camps • Albano Dante Fachin

© Albano Dante i Marta Sibina

©D'aquesta edició: Noupaper Editors S.L. (Revista CAFÈAMBLET)

C/ Antoni Viladomat, 1

17400 Breda

Telèfon: 686 99 11 37

noupaper@gmail.com

www.cafeamblet.com

Llicència d'obra: Reconeixement-No Comercial-Sense obres derivades (By-Nc-Sa)

ISBN: 978-84-86469-41-2

Dipòsit Legal: B. 9896-2013

Correcció: Ivan Heras

Maquetació i impressió: El Tinter, SAL (empresa certificada EMAS)

Imprès a Catalunya

A l'Eloi i en Pau, per mantenir-se alegres, fermes i comprensius al nostre costat.

*Per la seva paciència i per tenir cura dels nostres
esperits regalant-nos cada dia somriures i converses entranyables.*

Als nostres pares, per ocupar-se de tota la logística quotidiana i fer-ho tot més fàcil:

Maria, comissió de menjador i de bugaderia.

Antoni, comissió social i d'entreteniments.

Juan Manuel, comissió d'informació i de transport.

Viqui, comissió de salut de l'ànima i de benestar.

Moltes gràcies!

Sumari

Pròleg	11
Per què hem escrit aquest llibre?	19

PART I

CAPÍTOL 1. Asseguts davant la tele	25
<i>On s'explica com vam haver de tancar l'oficina del cafèamblet, anar a viure a casa dels pares i com un anunci que vam veure a la tele ens va donar una idea.</i>	
CAPÍTOL 2. Hospitals per a un nen, hospitals per a tots els nens	31
<i>On s'explica com vam fer una entrevista bastant ridícula i com mai podrem oblidar el nostre pas per l'Hospital Sant Joan de Deu.</i>	
CAPÍTOL 3. Festa amb els diners del ciutadà	35
<i>On es veu amb detall com un hospital municipal en crisi es fa amb una cafeteria de 2 milions d'euros i com uns quants alcaldes de CiU i del PSC miren cap a una altra banda.</i>	
CAPÍTOL 4. Entenent el Matrix sanitari	57
<i>Feixuc en principi però important capítol on s'explica l'origen del desastre que cauria sobre la sanitat catalana i on es veu el mecanisme que ho ha ensorrat tot.</i>	
CAPÍTOL 5. L'home que es contractava a si mateix	65
<i>On s'explica com Ramon Bagó gestionava diners públics que anaven a les seves empreses privades i com uns quants polítics li donaven medalles. També s'explica com un grup de ciutadans va fer una emboscada al president Mas i li van cantar la cançó de Torna Serrallonga.</i>	

CAPÍTOL 6. Youtube com a punt final 81

On es dóna compte de com un petit i influent grup d'empresaris es converteixen en «proveïdors privilegiats» del sistema sanitari i de com, cansats, decidim penjar un vídeo a YouTube.

PART II

CAPÍTOL 7. CAFÈAMBLET productions 89

On es detallen les passes a seguir per tal de fer un vídeo a casa per exigir respostes als que es gasten els nostres diners.

CAPÍTOL 8. Els papers de Mataró 103

De com vam trobar uns papers recopilats durant anys en un arxiu i com van acabar sent una notícia bomba.

CAPÍTOL 9. La censura vista amb càmera oculta 125

De com uns gestors sanitaris i uns polítics morts de por decideixen què poden i no poden llegir els ciutadans i de com els vam enxampar amb la càmera d'un Iphone violant l'article 20 de la Constitució.

CAPÍTOL 10. Cas Bagó: un escàndol en tres actes 137

On s'explica com els negocis d'en Bagó queden definitivament al descobert tot i els intents mediàtics de rentar la seva imatge.

CAPÍTOL 11. Artur Mas, on són els meus diners? 147

On s'explica l'esperpèntic cas de les «cadires de copagament» que ens porta a fer una videocarta al president Artur Mas.

CAPÍTOL 12. La demanda de Via 153

On s'explica la demanda que ens va posar un assessor d'Artur Mas i les seves relacions amb unes quantes persones i on s'explica la més curiosa manera d'obtenir una llicència de pesca.

CAPÍTOL 13. Informe Crespo: una burla als ciutadans. Part I 171

On es detalla com vam aconseguir uns documents amagats durant anys i que comprometien, i molt, un diputat de CiU, de nom Xavier Crespo

CAPÍTOL 14. Informe Crespo: una burla als ciutadans. Part II 181

On s'explica l'escandalós contingut d'aquests documents i els intents de Jordi Turull per tapar tot l'assumpte.

CAPÍTOL 15. Condemnats, però contents! 203

On es detalla com vam acabar a la banqueta dels acusats, com un cop allà

vam perdre els nervis i on s'explica com ser condemnats a pagar 10.000€ pot ser una bona cosa.

CAPÍTOL 16. Dos anys apassionants..... 225

On s'explica com la por està canviant de bàndol i els motius que fan que unes quantes persones no puguin continuar dormint tranquiles i on es detalla la molt curiosa història que ha fet possible aquest llibre.

PART III

1. I ara què fem?..... 233

Que no ens prenguin per beneits · Passar a l'atac · Antisistemes sanitaris i sobirania · El finançament del nostre sistema · Qui ens roba?

2. Com es pot començar a investigar?..... 241

Guia pràctica d'investigació (amb casos reals per practicar!) · Els pressupostos · Els informes de la Sindicatura de Comptes · Coses molt greus que es van dir al Parlament però que van passar desapercebudes · Fiscalització, fiscalització, fiscalització!

3. Solucions reals ja!..... 251

(Quasi) Tots els homes del President: coneixent als assessors d'Artur Mas... i els seus negocis · I si canviem d'assessors? · 10 propostes concretes i 7 idees sobre els medicaments · Per una nova cultura de la salut

4. L'escàndol dels mitjans de comunicació..... 269

Mitjans de comunicació contra el poble · On s'explica com TV3 va amagar la desaparició de 145.000€ de La Marató i l'estreta relació de l'amo de La Vanguardia amb La Caixa.

5. La increïble història d'un jardiner de Reus..... 285

On s'explica la història del jardiner municipal de Reus David Vidal qui, amb un acta de regidor va posar contra les cordes (i al cuartelillo) els homes més poderosos del sistema sanitari català.

6. Teorema visual de la privatització dels partits polítics..... 299

On amb uns dibuixos l'Itziar González Virós ens explica com els partits s'han convertit en 'juntas d'accionistes'

ANNEXOS

I. El derecho a la salud, un derecho universal en peligro.....	305
<i>Por Carlos Jimenez Villarejo</i>	
II. Auditoria ciutadana en acció!.....	315
<i>Enric Pons Ferrer i Sònia Farré Fidalgo, membres de la Plataforma Auditoria · Ciutadana del Deute: «No devem! No Paguem!»</i>	
III. Un cafè amb llet que ens manté més despertes que mai.....	325
<i>Josep Maria Antentas / Esther Vivas · Coautors de Planeta Indignado (Sequitur, 2012) i membres de Revolta Global-Esquerra Anticapitalista.</i>	
IV. Una sentència i dos anàlisis.....	329
<i>Dos anàlisis de la sentència condemnatòria al cafèamballet. Carlos Jiménez Villarejo / Andrés Boix Palop</i>	
Mecenases.....	337
Índex onomàstic.....	349
Informació ambiental.....	352
Motxilla ecològica del llibre.....	353

PART I

*El poble va aprendre que estava sol. El poble va aprendre que estava sol
i que havia de lluitar per si mateix i que de la seva pròpia entranya
en treuria els mitjans, el silenci, l'astúcia i la força.*

RODOLFO WALSH, periodista argentí (1927-1977)

Veure el que tenim davant els nassos requereix una lluita constant.

GEORGE ORWELL, escriptor i periodista britànic (1903-1950)

CAPÍTOL I

Asseguts davant la tele

A finals de 2008 la facturació de la nostra revista, CAFÈAMBLLET, es va enfonsar. El mes d'octubre de 2008 vam vendre anuncis per valor de 18.000 euros. El gener de 2009 els ingressos per aquest concepte van ser de 3.500 euros. Un cop enorme per a una revista gratuïta que es finança gràcies a la publicitat. En només seixanta dies vam haver de prescindir de la redactora i de la comercial, vam tancar l'oficina on teníem la redacció i vam abandonar la casa on vivíem de lloguer la Marta, els nens i jo. Ho vam desmuntar tot i vam anar a viure a Breda, a casa dels pares de la Marta.

El dia 20 de gener de 2009 vam carregar a la furgoneta els últims trastos (un somier i un llum de peu) i les cistelles de transport de l'Astor i la Greta, els nostres gats. De Blanes a Breda hi ha uns trenta quilòmetres. La Marta i jo vam fer el viatge en silenci. L'Astor i la Greta miolaven angoixats.

Una revista amb nom de bar

La història de la revista CAFÈAMBLLET va començar el desembre de 2004. Als meus vint-i-vuit anys, encara em quedaven unes quantes assignatures per acabar la carrera de filologia anglesa i mirava preocupat el meu futur laboral. La Marta, amb qui vivia des de feia un any, era infermera i la seva feina li agradava, però el meu cas era diferent. Jo havia triat estudiar filologia anglesa perquè em donava la possibilitat de dedicar-me quatre anys al que més m'agradava: llegir. Però el temps anava passant i havia d'anar pensant en com guanyar-me la vida. Una de les principals sortides per a un filòleg és la docència, però a mi em feia pànic imaginar-me davant de trenta adolescents intentant que aprenguessin els verbs irregulars en anglès. Una nit, sopant amb una

ampolla de vi de Rioja, la Marta em va dir: «Albano, i si fem una revista a Blanes?».

A la nostra zona hi havia una revista gratuïta des de feia anys, però nosaltres vam pensar que podíem oferir quelcom de nou. Ens vam posar a treballar de seguida per muntar la nostra empresa de comunicació sense saber res ni d'empreses ni de comunicació. Vam decidir batejar la revista amb el nom de CAFÈAMBLLLET. Li podríem haver posat *El Setmanari de Blanes*, *La Veu de Blanes*, *El Correu de La Selva*, però li vam posar CAFÈAMBLLLET. Als seus inicis la revista només era un full escrit per les dues cares que es repartia a bars i restaurants. Amb només un DIN A3 a dues cares, el CAFÈAMBLLLET era un petit recull d'informació, frases cèlebres i curiositats, que no requeria molt més temps per ser llegit que el que trigues a prendre un cafè amb llet. Ens va semblar un nom perfecte. A dia d'avui, l'únic inconvenient que ens ha portat aquest estrany nom per a una revista és que cada primavera ens arriben uns quants currículums per treballar de cambrer a la suposada cafeteria que tenim. De tant en tant, també rebem bones ofertes de cafè.

Mirant la tele a casa dels pares

De seguida vam saber trobar el plaer de viure junts a casa dels pares de la Marta, l'Antoni Sibina i la Maria Camps. Als seus seixanta i tants, en Toni (el *retratista* de Breda) i la Maria de can Sibina veien com la casa se'ls tornava a omplir de gent. Feia més de deu anys que la Marta i el seu germà, en Jordi, havien abandonat el niu. Ara el niu tornava ser ple. La Marta tornava a casa..., però acompanyada. Lluny de tots els tòpics sobre gendres i sogres, tot va anar com una seda.

La Marta, que havia deixat la infermeria per dedicar-se de ple al CAFÈAMBLLLET, tornava a exercir la seva professió. Això ens tornava a proporcionar una font d'ingressos. Mentrestant, jo passava els dies davant l'ordinador que havíem instal·lat al quartet de l'entrada de la casa, intentant trobar la manera de revifar el CAFÈAMBLLLET, i els nens, dos bessons de vuit anys, s'adaptaven al canvi d'escola i gaudien de totes les atencions dels avis. A la nit, quan la Marta tornava de la feina, la Maria cuinava per a tots nosaltres i després seiem plegats a veure la tele.

De tant en tant ens preocupava allò de «tornar a casa dels pares», però vam aconseguir evitar que allò pesés més del que havia de pesar. Per fer-ho, la Marta i jo vam saber donar-li la volta amb arguments de tot tipus. De sostenibilitat: «És més ecològic viure junts! En comptes de posar dues rentadores, en posem una». Sentimentals: «Quina gran oportunitat poder viure junts, compartir més coses, que els nens comparteixin més moments amb els avis...». Sociològics: «El capitalisme necessita nuclis familiars petits, gent aïllada per esborrar la solidaritat intergeneracional!». Realitat? Mecanisme de defensa? Adaptació al medi? Potser tot alhora. Sigui com sigui, avui recordem aquells mesos com un gran moment a les nostres vides.

Una d'aquelles nits en què tots sis sèiem davant el televisor va passar una cosa que, en certa manera, és la llavor d'aquest llibre que teniu a les mans. Estàvem mirant un programa a TV3 que es deia *Casal rock*, on un músic jove (en Marc Parrot) intentava que un grup de jubilats cantessin cançons dels Rolling Stones, Pink Floyd o Els Pets. Ens agradava molt mirar aquell programa ja que, d'alguna forma, descrivia molt bé la situació que estàvem vivint.

Venedors d'aigua al desert

En una de les pauses publicitàries d'aquell programa van posar un anunci de la companyia d'assegurances sanitàries Assistència Sanitària Col·legial (ASC). A l'anunci es veia una parella d'uns quaranta anys a casa seva en plena nit. De cop, la noia té un atac de mal de panxa. «No sé que em passa», diu mirant al seu marit. Ell intenta demanar ajuda per telèfon, però a l'altre costat del telèfon s'escolta un contestador automàtic: «El nostre horari de visita és de nou a dues». Desesperat, l'home llança el telèfon contra la paret a la vegada que es pregunta angoixat: «On la porto?». Acte seguit dona un cop de puny contra la paret i crida: «On trobo un metge a aquestes hores!?». Finalment l'home seu a terra, mentre la seva dona es recargola de dolor, i diu: «Això no pot estar passant». Després el marit li diu a la seva adolorida dona: «*Carinyo*, buscarem ajut». A la següent seqüència es veu com l'home surt en plena nit i agafa el cotxe, deixant la seva dona sola. Fosa en negre. Una veu en off diu: «Una assegurança de baix cost li pot costar molt car a la teva salut. Assistència Sanitària, la millor assistència de la teva vida».

Ens vam mirar incrèduls. No donàvem crèdit al que acabàvem de veure. Segons l'anunci, si a Catalunya pateixes un atac de dolor al mig de la nit, només tens dues opcions: tenir Assistència Sanitària Col·legial o «una assegurança mèdica de baix cost». Com és que a aquell senyor de l'anunci no se li va ocórrer trucar als serveis públics d'emergència? No sabia que existeixen? En aquell moment encara no havien començat les retallades a la sanitat, però s'estava preparant el terreny i aquell anunci d'Assistència Sanitària n'era un avís.

La Marta i jo ens havíem conegut sis anys abans a l'hospital de Blanes, on ella era infermera de quiròfan i jo treballava de portalliteres per pagar-me els estudis. Tots dos sabíem que hi havia moltes coses millorables a la sanitat pública, però allò que volia transmetre l'anunci que acabàvem de veure era senzillament una mentida. Per això, en aquell mateix instant vam tenir clar que calia respondre amb contundència a l'anunci d'ASC. El dia següent vam publicar al web del CAFÈAMBLLLET un article sobre l'anunci on dèiem, entre altres coses:

És totalment lícit que una empresa intenti mostrar els avantatges que ofereix el seu producte, però el que no és tan lícit és que ho intenti fer amb enganys i mentides. (...) Aquest discurs que la sanitat pública ens deixa indefensos a les dues del matí és fals i interessat i és alimentat amb aquesta mena d'anuncis per aquells que sí ens ajudaran a les dues de la matinada... sempre que tinguem amb què pagar.

Com era d'esperar, el dia següent vam rebre una trucada d'ASC. El seu cap de premsa, molt amablement, ens explicava que la idea de l'anunci no era menys-tenir el servei públic, sinó fer una comparativa amb altres mútues de pagament:

—De vegades —em deia el cap de premsa— ens quedem en la primera part de l'espot i no veiem o sentim els aclariments que, fins i tot, porta de forma explícita; potser només veiem allò que volem veure?

—Home, jo veig el que hi ha... —li vaig contestar—. Al vostre anunci el que es veu és que al nostre país, si no tens ASC ningú vindrà a socórrer-te...

—No, el que diem és que, si tens una altra mútua, no t'atendran el telèfon tan ràpid com nosaltres...

—Molt bé, però la parella que protagonitza el vostre anunci no sap que existeix el Servei d'Emergències Mèdiques (SEM)?

—Però això és el sistema públic, nosaltres fem una comparativa amb altres privades...

—Sí, però el seu anunci té com a base una mentida, ja que s'omet l'existència d'un sistema públic. A Catalunya hi ha un servei d'emergències públic. Hi ha ambulàncies, professionals de guàrdia, telefonistes...

Segons el vostre anunci, això no existeix...

—Sí, però nosaltres no parlem de la pública, perquè és una cosa totalment diferent...

No hi va haver manera de sortir d'aquest bucle. És la feina de molts caps de premsa: disfressar, distreure i intentar guanyar la partida. Si no ho poden fer amb arguments, ho intenten per avorriment. L'anunci d'ASC deixava en evidència que l'empresa tenia un problema: havia de vendre un servei que ja existia i pel qual els clients potencials ja havien pagat. Un exemple interessant del concepte econòmic de la *utilitat marginal*: el preu d'una ampolla d'aigua al desert no és el mateix que el d'una ampolla d'aigua al costat d'un riu net i cristal·lí. ASC havia de vendre aigua a una gent que vivia al costat d'un riu i, per fer-ho, feia un anunci on el riu estava sec.

Abans de les retallades a la sanitat pública perpetrades, primer pel PSC i després per CiU, els venedors d'assegurances privades tenien un problema: el sistema sanitari públic funcionava. L'anunci d'ASC era un exemple de la impotència dels venedors de salut. Després de veure el seu anunci vam creure que una manera de respondre a l'atac era explicar, dintre les nostres possibilitats, que sí teníem un sistema públic, que aquest sistema públic funcionava, que era un dels més admirats del món i que la por que ens volien inculcar els venedors de salut era infundada.

Si l'últim viatge en furgoneta cap a Breda amb les nostres pertinences marcava el final d'una etapa, es podria dir que l'anunci d'ASC que vam veure poques setmanes després va ser el començament d'una aventura que en aquell moment, asseguts al sofà davant la tele, mai haguéssim pogut imaginar. No podíem imaginar que, gairebé sense voler-ho, acabaríem destapant els negocis irregu-

lars d'un dels homes més rics de Catalunya, ni que descobriríem un document que explicava com un diputat de CiU havia participat en una trama que va fer desaparèixer milions d'euros de dos hospitals públics, ni que acabaríem posant en qüestió gran part del sistema sanitari català. Tampoc podíem imaginar que destapar tot això ens portaria a la banqueta dels acusats, a ser jutjats i condemnats, a rebre el suport de milers de periodistes i ciutadans d'arreu del món, ni que la nostra revista, feta a una habitació a Breda i a un pas de la fallida, acabaria sortint a les planes del *Washington Post*.

Aquella nit no sabíem res de tot això. Només sabíem que això de l'anunci d'Assistència Sanitària Col·legial no podia quedar d'aquesta manera. Així va ser com va començar aquesta història: asseguts al sofà davant la tele.

CAPÍTOL 2

Hospitals per a un nen, hospitals per a tots els nens

El CAFÈAMBLET ja no tenia oficina, ni empleats. Els ingressos per publicitat ja no ens permetien ni pagar un lloguer d'una oficina, ni contractar redactors, ni comercials, ni pagar una impressió setmanal. Per això, una de les primeres decisions que vam prendre després de marxar de Blanes va ser passar de ser una revista setmanal a sortir un cop al mes. Fer una edició mensual permetia que una sola persona es pogués encarregar de tota la feina de redacció i rebai-xava considerablement els costos d'impressió. La despesa d'oficina també la vam eliminar, ja que la petita habitació de casa dels pares de la Marta s'havia convertit en la nova redacció del CAFÈAMBLET.

Però el CAFÈAMBLET no donava ni tan sols per a un sou, de manera que vam haver de prendre dues decisions més. La primera tenia a veure amb si seguíem endavant amb la revista o no. El sentit comú aconsellava deixar-ho córrer i buscar-se una feina per poder ingressar un sou a final de mes. Però ens va semblar que tancar el CAFÈAMBLET era una jugada deslleial amb la revista que tantes satisfaccions ens havia donat durant els quatre anys anteriors. Ens feia la sensació que tancar-la al primer contratemps era fer com qui abandona el seu gos a les primeres vacances. Vam decidir donar-li una altra oportunitat. Això ens obligava a prendre l'altra decisió: algú havia de sortir a treballar fora per portar diners a casa. Els meus coneixements de filologia no eren garantia de trobar una feina mitjanament ben pagada, i encara menys tenint en compte que no havia acabat la carrera. En canvi, la Marta tenia una professió amb millors perspectives laborals: infermera especialista de quiròfan. Així, la següent

decisió va ser que la Marta tornés a exercir d'infermera per tal d'ingressar un sou a final de mes.

CAFÈAMBLET: periodisme despistat

Aquests canvis van permetre que el CAFÈAMBLET seguís viu. Tot i que no donava diners, crèiem que encara podia ser útil, i l'anunci d'ASC ens va marcar un camí. Vam pensar que una bona contribució que podia fer la nostra revista era explicar l'excel·lent servei que es donava a la sanitat pública de la nostra zona, les comarques de la Selva i l'Alt Maresme. La Marta i jo, que havíem estat treballadors de l'Hospital Comarcal de Blanes, sabíem que els professionals feien una feina magnífica. Digués el que digués l'anunci d'ASC, això era una realitat que calia explicar.

Vam trucar a la Corporació de Salut del Maresme i la Selva (CSMS), l'entitat gestora dels hospitals de Blanes i Calella, per demanar una entrevista i explicar el nostre pla. Al cap de pocs dies ens reuníem amb Xavier Conill, el director de planificació dels hospitals. Vam explicar-li que volíem fer una sèrie de reportatges explicant el funcionament dels hospitals, les característiques del servei i, en general, les bondats del sistema sanitari públic de la nostra zona.

Avui, gairebé quatre anys més tard i vista amb perspectiva, aquella va ser una reunió surrealista. Nosaltres érem allà, amb una proposta per fer equip en defensa de la sanitat pública, de manera totalment desinteressada, sense saber que les preocupacions del nostre interlocutor poc tenien a veure amb aquest objectiu. En aquell moment no ho sabíem, però estàvem parlant amb un directiu d'una entitat que amagava des de feia anys una trama que va fer desaparèixer 2,4 milions d'euros d'aquells hospitals públics. Molts mesos més tard sabríem que en aquell afer hi estaven implicats un alcalde de la nostra zona, diversos regidors i, fins i tot, Núria Constans, gerent dels hospitals de Blanes i Calella i cap del senyor Conill. Moltes vegades la Marta i jo hem rigut imaginant què pensaria en aquell moment el senyor Conill. Tenim dues hipòtesis: o bé va pensar que estàvem estirant del fil, perquè oloràvem alguna cosa, i havíem inventat tot allò d'explicar la sanitat pública per veure què en trèiem; o bé que no teníem ni idea de res, que érem uns despistats, i només volia enllestir-ho ràpid per poder anar a fer el cafè.

Doncs fem saber al senyor Conill, per si de cas llegeix aquestes línies, que l'opció correcta és la segona. No sabíem res de res! No sabíem res dels 2,4 milions d'euros desapareguts, no sabíem res de la trama, ni dels alcaldes, ni dels regidors. Èrem així d'innocents, de mal informats, d'incompetents.

Avui, quan pensem en aquella entrevista, no podem evitar sentir una mica de vergonya. Com podia ser que, ni com a professionals de la comunicació ni com a ciutadans, no coneguéssim una mica millor el funcionament del nostre sistema sanitari? Durant els mesos següents vam descobrir que la ignorància sobre el sistema sanitari català estava molt estesa. Tot indicava que una gran part de la població havíem deixat de ser ciutadans i ens havíem convertit en uns simples clients que utilitzen un servei. Sense preguntar, sense demanar explicacions i sense importar-nos com es gastaven els nostres diners. Com no podia ser d'una altra manera, això ho van aprofitar uns quants per convertir la sanitat pública en un lloc perfecte per fer negocis particulars.

El projecte d'explicar el bon funcionament dels hospitals de Blanes i Calella no va arribar gaire lluny i tot va quedar en un parell d'articles on es descriu en alguns dels serveis dels hospitals amb la informació que vam trobar al seu web corporatiu.

Una casa nova i un miracle

Gràcies a la nova feina de la Marta l'estiu de 2009, després de set mesos vivint a casa dels pares, vam poder llogar una casa als afores de Breda. Era una casa antiga, però tenia un pati amb arbres i un garatge bastant gran, que es va convertir en la nova redacció del CAFEAMBLET. La situació de la revista no era per tirar coets, però els canvis que havíem fet ens permetien continuar sortint puntualment cada mes. Aquell mateix estiu vam contractar la Manoli, una veïna dels pares de la Marta, perquè s'ocupés de vendre anuncis per a la revista. Semblava que el CAFEAMBLET tornava a establitzar-se i ara només calia que jo pogués cobrar un sou.

L'estiu va passar, va arribar la tardor i amb l'hivern va arribar un dels moments més durs de les nostres vides. El novembre de 2009 un dels nens va agafar una

meningitis bacteriana. El 30 de novembre van operar-lo a l'Hospital Sant Joan de Déu. Va ser una d'aquelles operacions que surten a les pel·lícules, on els metges et diuen que és a vida o mort. Ens van dir també que, si sobrevivia, podria patir seqüeles greus.

Vam passar el mes següent als passadissos de l'hospital. Un hospital de nens és un d'aquells llocs que s'han de veure. S'han de veure les cares dels nens malalts, les cares de les famílies que fa cinc setmanes esperen a les portes de la UCI que un nen de sis anys doni senyals de millora, els pares rebent la notícia que el nen s'està posant millor, la notícia que el nen es mor... La Marta i jo vam veure en una petita sala d'espera com uns pares s'ensorraven, literalment, només de veure la cara del metge entrant per la porta. Mai no ho podrem oblidar. Mai no podrem oblidar tampoc que, en cap moment, al llarg d'aquell mes en què el nen va lluitar per la seva vida, ningú ens va demanar un estat de comptes, una tarja de crèdit o un rebut pagat. Ni a nosaltres, ni a cap família a qui se li estigués morint el fill.

El 28 de desembre de 2009 el nen va sortir pel seu propi peu i sense cap seqüela. Qui hagi viscut una situació similar, qui hagi salvat la vida gràcies a l'atenció rebuda en un hospital, sap que a partir d'aquell dia estaràs agraït a aquell hospital, a aquells professionals, a aquelles persones fins l'últim dia de la teva vida.

Com us podeu imaginar, la Marta, jo i tota la família estàvem molt i molt feliços, i poder esperar junts els reis d'aquell any, amb el nen sa i estalvi, era el millor regal que podíem demanar. A banda d'això, era emocionant saber que vivíem en un país on qualsevol nen, independentment de la situació econòmica de la seva família, rebria l'atenció mèdica necessària. Érem molt conscients que l'atenció que vam rebre no l'haguéssim pogut pagar mai en un sistema sanitari privat. Ni nosaltres ni qualsevol família de classe mitjana o mitjana alta.

El 23 d'octubre de 2012 els editors de la revista *caféamblllet* van ser condemnats a pagar una multa de 10.000€ per haver «danyat l'honor» de Josep Maria Via, un assessor del president Artur Mas. La sentència conclouia que el vídeo sobre l'opacitat al sistema sanitari fet per *caféamblllet* —titulat «*El major robatori de la història de Catalunya*»— lesionava el «dret a l'honor» de l'assessor de Mas.

La condemna va posar la revista i els seus dos editors —la Marta i l'Albano— prop del tancament i la ruïna econòmica. Quan el veredictes es va fer públic milers de persones arreu del món van reaccionar i es van oferir a ajudar a pagar la multa per evitar el tancament de la revista. Però la Marta i l'Albano tenien uns altres plans: «Fer una col·lecta per pagar la multa és un acte de defensa quan el que cal és passar a l'atac». Així, van proposar una col·lecta, no per pagar la multa, sinó per tenir els diners necessaris per editar un llibre on s'expliqués amb tot detall l'escandalós i opac funcionament del sistema sanitari. En només 12 hores centenars de persones van finançar el llibre.

Sis mesos després de la condemna, el llibre està acabat. El teniu a les mans. Sis mesos més tard, la major part de les persones que es citaven al vídeo estan imputades i sent investigades per la justícia. A la sortida del judici ho van deixar clar: «Ens poden posar les multes que vulguin, però no callarem. Per cada vídeo que ens facin retirar, en penjarem deu. Explicarem a tothom i amb tots els mitjans al nostre abast tot el que hem descobert». Aquest llibre respon a aquesta convicció. Si el vídeo de 20 minuts que la Marta i l'Albano van penjar a Youtube no va agradar gens als responsables sanitaris, les 352 pàgines d'aquest llibre els faran patir. I el millor de tot: els seus lectors gaudiran moltíssim.

«Vaig veure el vídeo poc després que el pengessin a la xarxa i vaig quedar impressionada per la seriositat en la recerca i per la valentia i la pedagogia en la presentació. Quin model de sanitat i quin model de país volem? Aquesta és la pregunta subjacent del llibre que teniu a les mans.» *Teresa Forcadell*

«CAFÈAMBLLLET va descobrir que el sistema sanitari s'havia convertit en una xarxa de relacions que es beneficiava de tenir contactes amb els polítics que ocupen el poder. És totalment inacceptable castigar la seva investigació. És un dret i una obligació informar sobre casos de corrupció.» *Reporters Sense Fronteres*

«Aquest al·legat sobre la corrupció arriba en un moment molt delicat per al Govern d'Artur Mas.» *Olga Khazan · The Washington Post*

«El crowdfunding de CAFÈAMBLLLET va començar amb un ritme brutal. Ha estat espectacular. Es demostra com el poder de la gent, del poble, pot arribar a treure a la llum temes delicats que poques editorials s'atreverien a publicar.» *Verkami.com*

www.onsonelsmeusdiners.wordpress.com

www.cafeamblllet.com · noupaper@gmail.com
@_cafeamblllet · www.facebook.com/revistacafeamblllet
Per comentar el llibre: #OnSónElsMeusDiners

PVP: 15€

Si vols una còpia del llibre,
consulta el llistat de llibreries on el
pots trobar a:
onsonelsmeusdiners.wordpress.com

Si vols que te l'enviem a casa
ens pots escriure a
llibrecafeamblllet@gmail.com
T'arribarà a casa
sense despeses d'enviament.

En breve estará disponible
la traducción al castellano.
Para más información:
noupaper@gmail.com